

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 7. 2011, sen. zn. 29 NSČR 35/2009, ECLI:CZ:NS:2011:29.NSCR.35.2009.1

Číslo: 151/2011

Právní věta:

Tuzemskému věřiteli, který zmeškal lhůtu určenou k podání přihlášky do insolvenčního řízení v rozhodnutí o úpadku, se tato lhůta nevrací (její běh se neobnovuje) ani tehdy, jestliže insolvenční soud po marném uplynutí této lhůty věřitele znovu nesprávně vyzve k podávání přihlášek.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 27.07.2011

Spisová značka: 29 NSCR 35/2009

Číslo rozhodnutí: 151

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Insolvency

Předpisy: čl. 40 Nařízení (ES) č. 1346/2000

§ 110 IZ

§ 136 IZ

§ 173 odst. 1 IZ

§ 185 IZ

§ 430 IZ

§ 83 IZ

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Usnesením ze dne 28. 4. 2009 M ě s t s k ý s o u d v Praze (dále též jen „insolvenční soud“) odmítl – cituje ustanovení § 173 odst. 1 a § 185 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) – přihlášku pohledávky č. 110, věřitele č. 109, B. M., v. o. s., advokátní kancelář (bod I. výroku) a určil, že právní mocí tohoto rozhodnutí účast tohoto věřitele v insolvenčním řízení končí (bod II. výroku).

Insolvenční soud vyšel z toho, že usnesením Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2009 byl zjištěn úpadek dlužníka a věřitelé, kteří tak dosud neučinili, byli vyzváni, aby své pohledávky přihlásili do třiceti dnů ode dne rozhodnutí o úpadku.

Lhůta k podání přihlášek tak uplynula 16. 2. 2009 a účinky přihlášky pohledávky ze dne 24. 4. 2009,

předané téhož dne k poštovní přepravě a doručené insolvenčnímu soudu 27. 4. 2009, již nemohly nastat v důsledku marného uplynutí lhůty.

K odvolání věřitele č. 109 V r c h n í s o u d v Praze usnesením ze dne 10. 8. 2009 potvrdil usnesení insolvenčního soudu.

Odvolací soud – odkazuje na ustanovení § 71 a násl., § 136 odst. 2 písm. d), odst. 3 a 4, § 173 odst. 1, § 185 a § 430 insolvenčního zákona – doplnil, že insolvenční řízení bylo zahájeno 22. 9. 2008 ve 14.31 hod. a že rozhodnutí o úpadku nepostrádá žádnou ze zákonem předepsaných náležitostí, včetně lhůty stanovené k přihlášení pohledávek a poučení o následcích jejího zmeškání. Dodal, že konec této lhůty připadl na pondělí 16. 2. 2009.

Insolvenční soud proto podle odvolacího soudu nepochybil, když odmítl přihlášku odvolatele a rozhodl o ukončení jeho účasti v insolvenčním řízení podle ustanovení § 185 insolvenčního zákona, neboť odvolatel podal přihlášku opožděně (24. 4. 2009).

K odvolací argumentaci (založené na tvrzení, že odvolatel se řídil poučením obsaženým ve výzvě insolvenčního soudu ze dne 25. 3. 2009 /dále též jen „výzva z 25. 3. 2009“/ a že insolvenční soud jednal v rozporu s principem rovnosti věřitelů v insolvenčním řízení, vyjádřeným v § 5 písm. b/ insolvenčního zákona a v článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod – dále též jen „Listina“) odvolací soud připomněl zásadu „ignorantia legis non excusat“ a zdůraznil, že odvolatel byl o lhůtě k přihlášení pohledávky řádně poučen a že jde toliko k jeho tíži, pokud nebyl schopen rozlišit mezi lhůtou stanovenou k přihlášení pohledávek tuzemským věřitelům a lhůtou stanovenou k přihlášení pohledávek známým zahraničním věřitelům, již mají své obvyklé místo pobytu, bydliště nebo sídlo v některém z členských států Evropské unie s výjimkou Dánska.

Pokud je odvolatel na rozdíl od soudu odvolacího toho názoru, že implementace nařízení Rady (ES) č. 1346/2000, ze dne 29. 5. 2000, o úpadkovém řízení (dále též jen „nařízení“) do právního řádu České republiky, respektive do insolvenčního zákona, porušuje zásadu rovnosti účastníků občanského soudního (insolvenčního) řízení, nic mu nebrání v tom, aby se pokusil dosáhnout zrušení příslušných ustanovení insolvenčního zákona ústavní stížností, dodal odvolací soud.

Věřitel č. 109 podal proti usnesení odvolacího soudu dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 239 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, namítaje, že spočívá na nesprávném právním posouzení věci (tedy, že je dán dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Odvolacímu soudu pak dovolatel vytýká nesprávné právní posouzení včasnosti jeho přihlášky, nepřihlížející k výzvě z 25. 3. 2009. K tomu poukazuje na to, že insolvenční soud ve výzvě z 25. 3. 2009 neuvedl, podle jakých ustanovení zákona ji činí, ani že se má vztahovat jen na známé zahraniční věřitele dlužníka dle ustanovení § 430 insolvenčního zákona.

Není úkolem účastníků řízení – pokračuje dovolatel – zkoumat, co soud svým nepřesně formulovaným úkonem myslel a „dotvářet“ obsah tohoto úkonu s ohledem na zákonná ustanovení, která do něj soud nepromítl. Insolvenční soud měl výzvu z 25. 3. 2009 formulovat přesněji a neučinil-li tak, nemůže tato skutečnost jít k tíži účastníka řízení. Opak by znamenal závažný zásah do práva účastníka na spravedlivý proces zaručeného Listinou základních práv a svobod i mezinárodními úmluvami, jimiž je Česká republika vázána.

Jak plyne z ustálené judikatury Ústavního soudu, „nedostatky v organizaci a činnosti soudní moci nemohou jít k tíži těch, kteří se na soud obracejí jako na ochránce svých základních práv a svobod“.

Na tomto základě dovolatel míní, že:

1) Odvolací soud jednal v rozporu s principem rovnosti věřitelů v insolvenčním řízení dle § 5 písm. b) insolvenčního zákona, neboť nezajistil věřitelům, kteří mají podle tohoto zákona zásadně stejné nebo obdobné postavení, v insolvenčním řízení rovné možnosti.

2) Odvolací soud jednal v rozporu s článkem 37 odst. 3 Listiny.

3) Závěr, že přihláška je opožděná, je nesprávný, jelikož nebere v úvahu znění výzvy z 25. 3. 2009 ani zásadu rovnosti účastníků řízení.

N e j v y š š í s o u d dovolání zamítl.

Z odůvodnění:

S přihlédnutím k době vydání dovoláním napadeného usnesení se rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (ve znění účinném od 1. 7. 2009) podává z bodu 12., části první, článku II. zákona č. 7/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Insolvenční zákon je na danou věc uplatnitelný ve znění účinném do 31. 10. 2009, tj. naposledy ve znění zákona č. 217/2009 Sb.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 insolvenčního zákona pro insolvenční řízení a pro incidenční spory se použijí přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu, nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li takový postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení.

Pro rozhodnutí vydaná v insolvenčním řízení jsou tudíž ustanovení občanského soudního řádu o přípustnosti dovolání přiměřeně aplikovatelná dle § 7 odst. 1 insolvenčního zákona.

Dovolání je (bez dalšího) přípustné podle ustanovení § 239 odst. 3, části věty před středníkem, o. s. ř. (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 9. 2008, sen. zn. [29 NSČR 4/2008](#), uveřejněné pod číslem 25/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, dále též jen „R 25/2009“). Podmínku, aby šlo o potvrzující usnesení odvolacího soudu, ohledně kterého dovolací soud dospěje k závěru, že má po právní stránce zásadní význam, formulovanou ve větě druhé označeného ustanovení poukazem na obdobné použití § 237 odst. 1 a 3 o. s. ř., má Nejvyšší soud za obsoletní (srov. shodně např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2010, sen. zn. 29 NSČR 17/2010, jež je, stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže a vydaná po 1. 1. 2001, dostupné na webových stránkách Nejvyššího soudu).

Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Z ustanovení § 110 insolvenčního zákona se podává, že věřitelé dlužníka jsou od zahájení insolvenčního řízení oprávněni uplatnit v něm své pohledávky přihláškou, a to i v případě, že insolvenční soud ještě nezveřejnil výzvu k podávání přihlášek (odstavec 1). Insolvenční soud vyzve věřitele, kteří chtějí své pohledávky uplatnit v insolvenčním řízení, aby podali přihlášku pohledávky. Tuto výzvu lze spojit s oznámením o zahájení insolvenčního řízení; je-li výzva učiněna samostatně až v průběhu insolvenčního řízení, oznamuje se stejným způsobem, jakým se oznamuje zahájení

insolvenčního řízení (odstavec 2). Přihlášky pohledávek na základě výzvy podle odstavce 2 mohou věřitelé podávat až do rozhodnutí o úpadku. Kratší lhůtu není insolvenční soud oprávněn stanovit. Náležitosti této výzvy stanoví prováděcí právní předpis (odstavec 3).

Podle ustanovení § 136 insolvenčního zákona rozhodnutí o úpadku musí obsahovat i výzvu, aby věřitelé, kteří dosud nepřihlásili své pohledávky, tak učinili ve stanovené lhůtě, s poučením o následcích jejího zmeškání (odstavec 2 písm. d/). Lhůta k přihlášení pohledávek stanovená v rozhodnutí nesmí být kratší třiceti dnů a delší dvou měsíců (odstavec 3). Je-li s rozhodnutím o úpadku spojeno rozhodnutí o povolení oddlužení, činí lhůta k přihlášení pohledávek třiceti dnů (odstavec 4).

Ustanovení § 173 odst. 1 insolvenčního zákona pak určuje, že věřitelé podávají přihlášky pohledávek u insolvenčního soudu od zahájení insolvenčního řízení až do uplynutí lhůty stanovené rozhodnutím o úpadku. K přihláškám, které jsou podány později, insolvenční soud nepřihlíží a takto uplatněné pohledávky se v insolvenčním řízení neuspokojují.

Dle ustanovení § 185 insolvenčního zákona, jestliže v průběhu insolvenčního řízení nastala skutečnost, na základě které se podle tohoto zákona k přihlášce pohledávky nebo k přihlášené pohledávce nepřihlíží, insolvenční soud odmítne přihlášku rozhodnutím, proti kterému je odvolání přípustné a které se doručuje zvlášť přihlášenému věřiteli, dlužníku a insolvenčnímu správci; odvolání proti němu může podat jen přihlášený věřitel. Právní mocí takového rozhodnutí účast tohoto věřitele v insolvenčním řízení končí; o tom insolvenční soud přihlášeného věřitele uvědomí ve výroku rozhodnutí.

Podle ustanovení § 430 insolvenčního zákona známé věřitele dlužníka, kteří mají své obvyklé místo pobytu, bydliště nebo sídlo v některém z členských států Evropské unie s výjimkou Dánska, vyrozumí insolvenční soud neprodleně o zahájení insolvenčního řízení a o vydání rozhodnutí o úpadku (odstavec 1). Povinnost vyrozumět známé věřitele podle odstavce 1 splní insolvenční soud tím, že jim zvlášť doručí rozhodnutí, kterým se oznamuje zahájení insolvenčního řízení, a rozhodnutí o úpadku nebo jeho zkrácené znění (odstavec 2). Známým věřitelům podle odstavce 1 insolvenční soud zvlášť doručí i výzvu k podávání přihlášek pohledávek (odstavec 3).

Jak je patrné z insolvenčního spisu, insolvenční soud vyzval všechny věřitele k podávání přihlášek ve smyslu ustanovení § 110 insolvenčního zákona již ve vyhlášce, kterou se ve smyslu § 101 insolvenčního zákona oznamuje zahájení insolvenčního řízení (ze dne 22. 9. 2008). Ve výše označeném rozhodnutí o úpadku pak vyzval (pod bodem IV. výroku) věřitele, kteří dosud nepřihlásili své pohledávky, aby tak učinili ve lhůtě 30 dnů ode dne zveřejnění tohoto usnesení v insolvenčním rejstříku. Tamtéž je poučil, že:

Přihlášky se podávají dvojmo, včetně příloh, u Městského soudu v Praze, a to pouze na předepsaném formuláři, který je zveřejněn na internetových stránkách Ministerstva spravedlnosti www.justice.cz nebo na stránkách Insolvenčního rejstříku <http://isir.justice.cz>.

K přihláškám, které budou podány později, insolvenční soud nepřihlíží a takto přihlášené pohledávky se v insolvenčním řízení neuspokojují.

Podle insolvenčního spisu dále insolvenční soud dne 25. 3. 2009 v 15.50 hod. zveřejnil v insolvenčním rejstříku také výzvu datovanou 25. 3. 2009, podle které „věřitelé, kteří doposud nepřihlásili své pohledávky, tak musí učinit ve lhůtě do třiceti dnů od doručení“.

Tamtéž insolvenční soud adresáty poučil, že k zachování lhůty postačí, je-li přihláška posledního dne lhůty odevzdána orgánu, který má povinnost písemnost doručit, a že k přihláškám, které jsou podány

později, insolvenční soud nepřihlíží a takto uplatněné pohledávky se v insolvenčním řízení neuspokojují. Poskytl jim rovněž poučení o způsobu, jakým mají být přihlášky podány a (s výslovným poukazem na článek 42 nařízení) o potřebě učinit podání v překladu do českého jazyka.

Na tomto základě Nejvyšší soud především poznamenává, že vzhledem k době zveřejnění rozhodnutí o úpadku (jak ji popsal odvolací soud) je přiléhavý závěr odvolacího soudu, že posledním dnem propadné (konečné) lhůty k podávání přihlášek, určené rozhodnutím o úpadku, bylo pondělí 16. 2. 2009.

K tomu lze již na tomto místě doplnit, že lhůta k podání přihlášky je – v souladu s ustanovením § 57 odst. 3 o. s. ř. – lhůtou, k jejímuž zachování postačí, je-li přihláška posledního dne lhůty odevzdána orgánu, který má povinnost písemnost doručit insolvenčnímu soudu (srov. opět shodně R 25/2009). Dovolatel nicméně nezpochybňuje, že třicetidenní procesní lhůtu určenou k podání přihlášky v rozhodnutí o úpadku (obsahujícím i poučení o následcích zmeškání lhůty) nedodržel (nevede spor o závěr, že přihlášku dal na poštu k přepravě až po uplynutí lhůty určené rozhodnutím o úpadku).

Následky zmeškání lhůty k přihlášení pohledávky pak vyplývají z citovaného § 173 odst. 1 insolvenčního zákona a promítají se právě v rozhodnutí, jímž insolvenční soud opožděnou přihlášku odmítne dle § 185 insolvenčního zákona.

Zbývá tedy určit, zda na závěru o opožděnosti podané přihlášky může něco změnit dovolatelova argumentace opírající se o tvrzení, že odvolací soud při svém rozhodování nerespektoval zásadu rovnosti účastníků insolvenčního řízení a že nevzal v potaz výzvu z 25. 3. 2009, kterou se dovolatel řídil.

Problematikou známých věřitelů dlužníka ve smyslu § 430 insolvenčního zákona se Nejvyšší soud zabýval již v R 25/2009 a následně pak i v usnesení ze dne 22. 10. 2009, sen. zn. [29 NSČR 27/2009](#), uveřejněném pod číslem 63/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále též jen „R 63/2010“). V obou těchto rozhodnutích uzavřel, že v situaci, kdy insolvenční zákon prostřednictvím insolvenčního rejstříku spočívá na principu, že insolvence (insolvenční řízení) je věcí veřejnou (prosazovanou neprodleným elektronickým zpřístupněním obsahu insolvenčních spisů v insolvenčním rejstříku), není pro zvláštní postup vůči známým tuzemským věřitelům dlužníka věcné opodstatnění.

K tomu tamtéž vysvětlil, že známým věřitelům dlužníka přiznává insolvenční zákon právo na zvláštní zacházení jen výjimečně, v případech daných povahou věci.

Především jde o úpravu obsaženou v § 346 odst. 2 insolvenčního zákona, jež se pojí s předem připravenou reorganizací, a o úpravu obsaženou v § 401 odst. 2 insolvenčního zákona, která se váže k předem připravenému oddlužení (tato ustanovení vymezují předpoklady, za nichž lze uznat výsledky hlasování věřitelů o přijetí reorganizačního plánu, respektive o přijetí způsobu oddlužení, které se uskutečnilo nejen mimo schůzi věřitelů, nýbrž i před zahájením insolvenčního řízení). V takovém případě (kdy vyrozumění prostřednictvím insolvenčního rejstříku nepřichází v úvahu, neboť insolvenční řízení ještě nebylo zahájeno) samozřejmě není možné, aby dlužník do procesu hlasování nezapojil (tím, že je osloví) své známé věřitele.

Ozřejmí dále, že z principu stejného zacházení se známými věřiteli z ústavního hlediska nevybočuje ani úprava obsažená v § 373 a § 374 insolvenčního zákona, když tam způsob jiného zacházení se známými věřiteli dlužníka vyplývá (v návaznosti na komunitární právo, konkrétně na směrnice č. 2001/24/ES a č. 1994/19/ES) z toho, o jakého dlužníka jde. Vysvětlil též, že ústavně ospravedlnitelnou výjimku tvoří rovněž úprava obsažená v § 430 insolvenčního zákona, když potud jde o přizpůsobení insolvenčního zákona i jinak přímo aplikovatelnému nařízení Rady (ES) č.

1346/2000, ze dne 29. 5. 2000, o úpadkovém řízení, jehož česká verze byla uveřejněna ve Zvláštním vydání úředního věstníku EU (Kapitola 19, Svazek 01, str. 191-208) dne 20. 8. 2004 (srov. článek 40 tohoto nařízení), a o respektování zjevného faktu přirozené jazykové bariéry, která věřitelům s místem obvyklého pobytu, bydlištěm nebo sídlem v některém z členských států Evropské unie zpravidla brání v účinném využití insolvenčního rejstříku coby zdroje informací o insolvenčním řízení.

V R 25/2009 (proti němuž byla podána i ústavní stížnost, kterou Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 26. 1. 2009, sp. zn. [I. ÚS 2536/08](#), jež je veřejnosti k dispozici na webových stránkách Ústavního soudu) a následně i v R 63/2010 Nejvyšší soud také vysvětlil význam § 430 insolvenčního zákona, jako ustanovení týkajícího se (ve shodě s článkem 40 nařízení) jen věřitelů z jiných členských států Evropské unie (a nikoli věřitelů tuzemských), čemuž odpovídá (ve shodě s důvodovou zprávou k vládnímu návrhu insolvenčního zákona, jež projednávala Poslanecká Sněmovna ve svém 4. volebním období 2002 – 2006 jako tisk č. 1120) též umístění příslušného ustanovení v části třetí, hlavě II. insolvenčního zákona, nazvané „Vztah ke státům Evropské unie“. Závěr, že nejde o výklad diskriminující, odporující ústavnímu pořádku České republiky, potvrzují nejen R 25/2009 a R 63/2010, nýbrž i výše označené usnesení Ústavního soudu.

Lze tedy shrnout, že ustanovení § 430 insolvenčního zákona ukládá insolvenčnímu soudu povinnost vyrozumět o zahájení insolvenčního řízení a o vydání rozhodnutí o úpadku a doručit zvláště i výzvu k podávání přihlášek pohledávek jen vůči známým věřitelům z jiných členských států z členských států Evropské unie s výjimkou Dánska; ve vztahu ke „známým věřitelům z České republiky“ a k „neznámým věřitelům z členských států Evropské unie s výjimkou Dánska“ insolvenční soud takovou povinnost nemá (srov. k tomu i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 7. 2011, sen. zn. [29 NSČR 21/2009](#)).

Nejvyššímu soudu tak zbývá určit, zda způsob, jakým bylo ustanovení § 430 insolvenčního zákona aplikováno insolvenčním soudem v této věci (výzvou z 25. 3. 2009), mohl založit tuzemským věřitelům dlužníka jinou lhůtu k podávání přihlášek, než lhůtu určenou v rozhodnutí o úpadku.

K tomu Nejvyšší soud uvádí, že tam, kde příslušné ustanovení zákona (zde § 430 insolvenčního zákona) může vyvolat určité (byť nikoli opodstatněné) pochybnosti o okruhu osob, jimž má být adresována výzva soudu učiněná na jeho základě, je vhodné a žádoucí, aby soud výzvu konkretizoval způsobem, jež takové pochybnosti již nevyvolá. Jinak řečeno, je vhodné a žádoucí, aby insolvenční soud formuloval výzvu k podávání přihlášek pohledávek dle § 430 odst. 3 insolvenčního zákona tak, že ji adresuje „známým věřitelům z ostatních (jiných) členských států Evropské unie s výjimkou Dánska“ a doplní poučení, že tato výzva neplatí pro věřitele z České republiky.

V poměrech posuzované věci insolvenční soud požadavku řádného označení adresátů výzvy zjevně nedostál (neprávně ji adresoval všem dosud nepřihlášeným „věřitelům“, aniž do ní jakkoli promítl omezení založené úpravou obsaženou v § 430 insolvenčního zákona).

S přihlédnutím k obsahu výzvy z 25. 3. 2009, zejména k požadavku na překlad do českého jazyka spojenému s výslovným odkazem na příslušný článek nařízení, však Nejvyšší soud uzavírá, že tato výzva nemohla u tuzemského věřitele vyvolat dojem, že je určena jemu, a to i s přihlédnutím k tomu, že v té době již takový věřitel musel znát obsah výzvy zveřejněné 16. 1. 2009 (a jemu adresované) jako součást rozhodnutí o úpadku.

Pro závěr o opožděnosti dovolatelské přihlášky je nicméně právně významná především skutečnost, že v době, kdy insolvenční soud zveřejnil (co do okruhu jejích adresátů nepřesně formulovanou) výzvu z 25. 3. 2009, již tuzemským věřitelům uplynula (16. února 2009) lhůta k podávání přihlášek určená rozhodnutím o úpadku.

Podle ustanovení § 83 insolvenčního zákona, části věty před středníkem, přitom platí, že prominutí zmeškání lhůty v insolvenčním řízení není přípustné.

Odtud se podává, že tuzemskému věřiteli, který zmeškal lhůtu určenou k podání přihlášky do insolvenčního řízení v rozhodnutí o úpadku, se tato lhůta nevrací (její běh se neobnovuje) ani tehdy, jestliže insolvenční soud po marném uplynutí této lhůty věřitele znovu nesprávně vyzve k podávání přihlášek. V dotčeném ohledu jde o situaci srovnatelnou s nesprávným poučením soudu o jiných procesních lhůtách nebo s nesprávným postupem soudu spočívajícím v opětovném (chybném) doručení rozhodnutí, od kterého se jinak odvíjí začátek běhu procesní lhůty (srov. k tomu např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2001, sp. zn. [29 Odo 62/2001](#), uveřejněné pod číslem 73/2001 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2000, sp. zn. [31 Cdo 1488/2000](#), uveřejněné pod číslem 39/2001 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Pro úplnost lze doplnit, že dovolateli nic nebránilo v tom, přihlásit pohledávky do insolvenčního řízení i před rozhodnutím o úpadku (reagovat již na výzvu insolvenčního soudu z 22. 9. 2008).

Dovolateli se tudíž v rovině právního posouzení věci správnost napadeného rozhodnutí zpochybnit nepodařilo. Nejvyšší soud proto dovolání jako neopodstatněné zamítl podle § 243b odst. 2, části věty před středníkem, o. s. ř.